

Η αντιμετώπιση των ψυχολογικών προβλημάτων στην Εκκλησία.

Κωνσταντίνα Αρκουμάνη, θεολόγος.

Η Εκκλησία είναι χαρισματικό σώμα Χριστού και κοινωνία του αγίου Πνεύματος. Είναι ένα νοσοκομείο όπου ασθενείς είμαστε όλοι, διότι είμαστε αμαρτωλοί και χρειαζόμαστε φάρμακα για να αποκτήσουμε την πνευματική μας υγεία. Ο εξομολόγος μας δεν είναι δικαστής. Είναι ο γιατρός μας και ο καλύτερος μας φίλος ο οποίος θα μας δώσει τις κατάλληλες συμβουλές ανάλογα με αυτά που πράξαμε, ανάλογα με τα βιώματα και τις συνθήκες της ζωής μας, ανάλογα με τη μετάνοιά μας, τη προαίρεση, τη δεκτικότητά μας στο Θεό και την αποφασιστικότητά μας να ζήσουμε εν Χριστώ ζωή. Όλοι είμαστε ασθενείς εντός και εκτός Εκκλησίας. Αυτό που μας θεραπεύει είναι η μετάνοιά μας η οποία ξεκινά από την στιγμή που ο άνθρωπος έρχεται σε συναίσθηση και καταλαβαίνει ότι είναι άρρωστος. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος δικαιολογεί συνεχώς τον εαυτό του και τις πράξεις του δεν θα μετανοήσει ποτέ και έτσι κινδυνεύει να χάσει τη σωτηρία.[24]

Μάλιστα, γνωρίζουμε αγίους οι οποίοι πέρασαν μεγάλες δυσκολίες και δοκιμασίες στη ζωή τους, από σωματικές ασθένειες μέχρι θλίψεις. Να

αναφέρουμε ως παράδειγμα την οσία Ολυμπιάδα την Διακόνισσα η οποία βίωσε την θλίψη εξαιτίας κάποιων δυσάρεστων περιστατικών στη ζωή της. Ορφάνεψε σε πολύ μικρή ηλικία, έχασε τον άνδρα της δυο χρόνια μετά τον γάμο της και εξόρισαν τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο που ήταν πνευματικός της πατέρας.[25] Είναι σημαντικό εάν ο άνθρωπος πάσχει από κάποιο ψυχολογικό πρόβλημα να προσευχηθεί στον Θεό να τον φωτίσει, να του ανοίξει τον δρόμο και την καρδιά του για να δεχθεί την διδασκαλία του Θεού και το κουράγιο να κουβαλήσει τον σταυρό του. Παράλληλα, όμως, με αυτό θα πρέπει να αναζητήσει τον κατάλληλο ιατρό ο οποίος με τη σωστή θεραπευτική αγωγή που θα του χορηγήσει να τον βοηθήσει να ξεπεράσει τα όποια προβλήματα.

Συνοψίζοντας, μέσα από τις διαπροσωπικές μας σχέσεις μπορούμε να βρούμε νόημα στη ζωή, αφού μπορούμε να δοκιμαστούμε σκληρά, να χάσουμε, να κερδίσουμε, να αγαπήσουμε, να απορριφθούμε, να προσπαθήσουμε, να στηρίξουμε, να συνεργαστούμε, να προδοθούμε, να χαρούμε, να στεναχωρηθούμε. Πολλοί άνθρωποι αισθάνονται μια ψεύτικη ασφάλεια μένοντας μόνοι στη ζωή, διότι φοβούνται τον πόνο και την απόρριψη που μπορεί να τους προκαλέσει, όμως η αλήθεια είναι ότι όποιος προσπαθήσει να μείνει μόνος, θ' ανακαλύψει πόσο δύσκολο είναι.

Όλοι μας χρειαζόμαστε έναν συνοδοιπόρο στη ζωή, έναν συμπαραστάτη με τον οποίο θα μοιραζόμαστε τις μύχιες σκέψεις και τις ευχάριστες και δυσάρεστες στιγμές μας. Κάθε διαπροσωπική σχέση απαιτεί υπομονή, αμοιβαίες υποχωρήσεις, καλή θέληση και πίστη ότι όλα θα πάνε καλά. Άλλωστε “στην αγάπη βρίσκει κανείς επιτέλους ένα λιμάνι, ένα καταφύγιο από τη μοναξιά. Σχηματίζει μια συμμαχία δυο ανθρώπων ενάντια στον υπόλοιπο κόσμο...”, [26] γι' αυτό και για όλους τους παραπάνω λόγους ο χριστιανός αξίζει να προσπαθήσει να αγωνιστεί και να αγαπήσει τον συνάνθρωπο και να τον εμπιστευθεί. Άλλωστε, εάν πραγματικά ποθούμε τον Παράδεισο ας έχουμε πάντα κατά νου ότι ο άνθρωπος σώζεται πάντα μαζί με τον “άλλο” και ποτέ μόνος του.

Παραπομπές.

[24] Πρωτοπρεσβυτέρου Καλλιακμάνη Β., Μεθοδολογικά πρότερα της ποιμαντικής, Εκδόσεις Μυγδονία Θεσ/νικη 2000, σ.45.

[25] Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα, Ο πορισμός των θλίψεων, Εκδόσεις Ετοιμασία 2004.

[26] Erich Fromm, Η τέχνη της αγάπης, Εκδ. Μπουκουμάνης Αθήνα, 1978, σ. 104.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

1. Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα (2004), Ο πορισμός των θλίψεων, Εκδ. Ετοιμασία.
2. Τρεμπέλας Παναγιώτης (2009), Η Καινή Διαθήκη μετά συντόμου ερμηνείας, Εκδ. Σωτήρ, Αθήνα.
3. Καλαντζάκη Σταύρου (2011), Εν αρχή εποίησεν ο Θεός, Εκδ. Πουρναράς, Θεσ/νίκη.
4. Καλλιακμάνης Βασίλειος (2009), Από τον φόβο στην αγάπη. Σπουδή και μαθητεία στη Φιλοκαλία των ιερών Νηπτικών, Εκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη.
5. Καλλιακμάνης Βασίλειος (2005), Ο εκκλησιολογικός χαρακτήρας της ποιμαντικής, Λεωντίω ζωννύμενοι II, Εκδ. Μυγδονία, Θεσσαλονίκη.
6. Καλλιακμάνης Βασίλειος (2000), Μεθοδολογικά πρότερα της ποιμαντικής, Εκδ. Μυγδονία, Θεσ/νικη.
7. Καραχάλιας Σ. – Μπράτη Π. – Πασσάκος Δ. – Φίλιας Γ. (2005), Θρησκευτικά Γ' Γυμνασίου, Οργανισμός Εκδόσεων Διδακτικών Βιβλίων, Αθήνα.
8. Μαντζαρίδης Γεώργιος (2010), Κοινωνιολογία του χριστιανισμού, Εκδ. Πουρναράς, Θεσ/νικη.
9. Μπέγζος Μ. – Παπαθανασίου Α., (2003), Θέματα Χριστιανικής Ήθικης, Γ' Ενιαίου Λυκείου, ΟΕΔΒ, 4η έκδ., Αθήνα.
10. Ρεράκης Ηρακλής (2016), Η ετερότητα του άλλου στην ελληνική παιδεία, εκδ. Δέσποινα Σφακιανάκη, Θεσσαλονίκη.
11. Ρεράκης Ηρακλής (2015), Διδακτική των θεολογικών μαθημάτων στο ελληνικό σχολείο, εκδ. Δέσποινα Σφακιανάκη, Θεσσαλονίκη.
12. Παπαδοπούλου Νικολάου (1994), Λεξικό της ψυχολογίας, Σύγχρονη Εκδοτική, Αθήνα.
13. Πρακτικά ημερίδας κοσμητείας Θεολογικής σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, (2007), Παραβατικότητα και σχολείο, εκδ. Αδελφών Κυριακίδη α.ε., Θεσσαλονίκη.
14. Σφυρόερα Σοφία (2013), Άγιος Νεκτάριος ο άγιος της αγάπης και της συγγνώμης, Εκδ. Πεδίο, Αθήνα.

15. Φραγκουδάκη Άννα (1985), Κοινωνιολογία της Εκπαίδευσης, Εκδ. Παπαζήση, Αθήνα.
16. Κυπραίου Π. , www.psychotherapieia.net.
17. Καραμπέτσος Χ., www.karabetsosmd.gr.
18. Τσίνου Α., Ψυχολογία παιδί και θάνατος γονέα.
19. Erich Fromm (1978), Η τέχνη της αγάπης, Εκδ. Μπουκουμάνης, Αθήνα.

Πηγή : [/www.pemptousia.gr/](http://www.pemptousia.gr/)